

Hội Hiền

Cây Thủy Trúc

Giáo Thị Minh Hải

Tôi là cây thủy trúc nhỏ nhắn, èo uột vì cóm nắng, thiếu đất và thiếu nước cả một thời gian dài. Cách đây mấy tuần trăng, các bậc tiền bối của tôi có cơ duyên đến với hai cụ chủ nhà nhân dịp sinh nhật cụ bà, cùng với các nàng hồng vàng chúm chím, các cô Ly vương giả ngát hương, với những nhánh Lan trắng muốt, sang trọng trang điểm phòng khách.

Khi lắng hoa gần tàn, cụ ông nâng niu loài thủy trúc chúng tôi, ngâm vào nước chờ mọc rễ rồi trồng vào chậu nhỏ. Gia đình tôi ra đời từ đó và rất biết ơn cụ ông tốt bụng mà tôi xin phép được gọi bằng Ông thân yêu của chúng con.

Tôi ngây thơ nhảy múa, reo vui, nào biết Ông đang nhuốm bệnh. Nhiều buổi sáng, học trò của Ông đi tập dưỡng sinh cùng bà, ghé qua truyền nhân điện mà

Ông vẫn đau đến chảy nước mắt. Bạn bác Lý Nga là bác Thông, đệ tử chân truyền của thầy Lương Minh Đáng, từ Houston về Vũng Tàu, khai mở luân xa 100% cho mười mấy bạn đứng xa, chỉ trong một giờ mà không cần chạm tay vào bất cứ ai. Ông bà không có duyên may tham dự nhưng lại được bác Thông về Mỹ rồi mà tối nào cũng truyền nhân điện hỗ trợ qua điện thoại suốt thời gian Ông chờ mổ.

Ông bà cứ nghĩ là đau nhức do trời, mưa bão. Rồi ông sốt, toát mồ hôi đầm đìa. Ngày nào cũng ướt sũng mấy cái áo thung, sau đó là rét run cầm cập, đắp cả hai cái chăn. Mãi sau bà mới biết là Ông bị tụt huyết áp.

Chị em chúng tôi buồn bã tạm biệt Ông đi chữa bệnh tại Sài Gòn. Tuần sau ông về mà rồi bác sĩ lại đến nhà khám bệnh, đề nghị ông nhập viện ngay. Bệnh viện Lê Lợi truyền 7 bạch máu trong 2 ngày rồi cho xe cấp cứu chuyển về Chợ Rẫy vì Ông bị xuất huyết bao tử nặng.

Cụ Mai tứ quý do ông bà gieo hạt trồng từ nửa thế kỷ qua, cúi gập người ra hiệu trấn an bọn trẻ chúng tôi đang xông vào bàn tán.

Căn nhà từ hôm đó im lặng như tờ. Hộ nhà gián thiếu đồ ăn, nước uống lại bị mấy chú rắn mỗi hăng hái lũng sục. Thần lẩn cũng chung số phận. Lũ cây cảnh tụi tôi may là trời mưa nên vẫn ung dung, tươi tốt, toàn là dòng họ chịu hạn như dương xỉ, trầu bà và nhất là cụm Phước Lộc Thọ chớm già vẫn nở hoa, cùng chị em tôi chờ tin ông bà.

Ngày lễ Vu Lan và thỉnh thoảng cô dâu út đến thấp nhang cầu trời Phật, tổ tiên phù hộ. Tôi nghe lóm cô kể với chị Đào đến quét dọn chờ đón Ông về. May quá, hôm nay Ông chịu nội soi mới rõ cần phải cắt cái polyp ở dạ dày mới hết gây chảy máu. Vái trời Ông được mổ sớm kéo nó hành cứ phải tiếp máu hoài. Tôi thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục vui đùa trong nắng sớm.

Đôi lần bà về thăm nhà rồi hôm sau lên ngay, về mặt lo lắng nhưng vẫn không quên tưới tắm chúng tôi.

Rồi một ngày nắng ấm reo vui, chúng tôi hân hoan nghe tiếng bà mở cửa. Bác Nguyễn cùng bác tài dìu Ông vào nhà. Tôi nghe tiếng máy xay sinh tố xè xè. À, bà xay cháo gà mua sẵn vì cả ngày Ông chỉ chịu ăn gì cả. Bà nói :

- Ông ăn cho tôi vui và vết thương mau lành nhé. Cả ngày hôm qua và sáng nay ở bệnh viện ông không ăn được gì, tôi lo lắm. Thế mà vừa nghe có giầy ra viện là ông ngồi bật dậy, xuống xe lăn để mau về nhà cho thoải mái.

Chúng tôi nháy mắt cười với nhau mừng rỡ khi thấy chỉ vài hôm sau Ông đã ra ngồi chiếc ghế quen thuộc ngắm hoa lá, cỏ cây cho thư giãn. Nhìn Ông gầy guộc, má hóp, xanh xao thật tội.

- Ông ơi sao cỏ dại mọc ở gốc cây thủy trúc này?

Bà đâu biết đó là em trai tôi đang trời tán lá lên. Vài ngày sau, nó đã nhô lên một đoạn thân mập mạp hơn tụi tôi nhiều với tán lá xòe rộng như cái dù, xanh mon mơn. Lúc ấy bà mới biết em trai tôi đã ra đời thật

ngoạn mục, cứ trầm trồ, thích thú : - Điềm lành rồi Ông ơi.. Như vậy là Ông sẽ mau hồi phục, như cái cây non này chính Ông trồng trước đây ồm ơ, còi cọc, nay phát triển từng ngày dù mình có tưới bón gì đâu. Thịnh thoảng bé Linh theo mẹ đến cúng Phật nghịch ngợm tưới cho thì ăn thua gì. Tình cờ thủy trúc đến nhà mình, đem lại may mắn, tươi mới và còn lọc không khí như sách phong thủy viết. Nếu trồng dưới nước còn tốt hơn và lọc nước cho khỏi ô nhiễm đó Ông à... Bây giờ mới để ý loài thủy trúc này ra đời ngược ngạo thật, cả rễ cũng mọc từ cuống lá, khi trồng phải cắm ngược xuống đất.

Thế là bà vội đổ đất cho đầy chậu, cho chúng tôi uống nước no nê rồi quyết định vui Trung Thu với các “thiếu nhi lớn tuổi” - các học sinh cũ thân yêu - như mọi năm để mừng Ông tai qua nạn khỏi. Ông cứ ngại bà mệt vì chẳng giúp gì được. Nhưng bà đã quyết để tỏ lòng cảm ơn các em cựu học sinh ra trường hơn 40 năm qua nhưng vẫn quý mến các thầy cô giáo xưa. Sau mấy lần trì hoãn, cuối cùng ông bà đồng ý để phái đoàn lên tận Chợ Rẫy thăm Ông trước khi mổ vì ngại ảnh hưởng sức khỏe các thầy cô tuổi già sức yếu và ngay cả các em cũng lớn tuổi rồi.

Tôi nghe Bà kể chuyện lại với con cháu mà buồn cười quá :

- Hai anh chị tới phòng bố năm, hỏn hỏn kể : - Tụi em ỷ có cầm nang chỉ đường chi tiết của cô, không chịu điện thoại hỏi lại. Rút cục leo mấy tầng lầu, đến phòng Box 26, tìm mãi mắt chả thấy bóng thầy cô. Hóa

ra lâu nào cũng có Box26 cả, mà cô lại quên không ghi lâu 4, khoa ngoại tiêu hóa.

- Thôi cô xin lỗi nhé, lảm cẩm quá, cứ tưởng thầy số đỏ được ở phòng đặc biệt. Thế má của Dã hết tụt huyết áp chưa?

- Em tụt, Liêm nghe nhầm cô ơi. Hôm qua phái đoàn thăm thầy xong rồi thăm cô Hoa, cô Rặc, cô Diệp. Tới nhà thầy Độ chưa kịp hàn duyên thì ông Liêm nói lảm nhảm gì đó, đòi kiểm ghế ngồi kéo xiu. Chưa ai kịp hiểu thì Liêm đã xiu cái đùng. Con trai thầy hết hồn, vội lấy máy đo, huyết áp là 78/45. Liêm được nằm giường kế bên giường của thầy rồi cặp duyên ương Quyên, Diệu vội vã hộ tống Liêm trực chỉ cấp cứu Chợ Rẫy. Nhõng nhẽo để vợ lên đón đày mà.

- Không phải các em lây bệnh...tụt của thầy đấy chứ? Có điều Liêm tụt cả trên lẫn dưới ... nguy hiểm quá! Cô đã nói đừng có đi thăm ảnh hưởng sức khỏe mà. Thảo nào Ái Nhân viết lấp lửng trên facebook, cô lại tưởng nói đùa cho vui.

- Vui ghê má ơi. Chị Ái Nhân đưa ảnh má bắt mọi người đeo khẩu trang trông hình sự lắm mà bố lại không đeo. Cũng may hôm đó vừa xuống trại 6, dịch vụ nên phái đoàn gần 20 người mới đủ chỗ đứng, chỗ ngồi. Thế mà chị Thọ còn kêu ngọt ngọt, có lẽ đeo khẩu trang không quen chẳng?

- Má cũng cảm ơn thầy Thám, cô Kim Anh và tất cả các anh chị cựu học sinh mỗi người một hoàn cảnh, bận bịu mà cũng cố dành cả ngày nghỉ thăm các thầy

cô giáo khi xưa phong độ, đẹp trai, xinh gái bao nhiêu, nay bệnh tật, già yếu thấy mà thương. Chỉ mong được như cô Điệp, U90 rồi vẫn minh mẫn, sang sảng tâm tình cùng các đàn em với những tiếng cười sáng khoái.

Cậu Út xen vào: Má kể về anh Trí Phạm hàng ngày thấp nhang cầu tổ tiên phù hộ ca mổ của bố thành công đi ạ.

- Anh ấy cũng như phu nhân thầy Dự, ngày nào cũng nhắn tin hỏi thăm bố. Từng bị xuất huyết bao tử vì loét dạ dày nên có kinh nghiệm. Anh cứ dặn má không cho bố ăn trái cây và bánh Trung Thu. Anh Trí đã thực hiện lời nhắn nhủ, tâm tình của thầy Nguyễn Duy Hy lúc sinh thời, cùng thầy Đặng Triên và vài cựu học sinh không quản đường xá xa xôi tới tiễn đưa linh cữu thầy Tuấn Văn tới nơi an nghỉ cuối cùng ở Las Vegas. Cuộc đời nhà giáo của bố má càng thêm ý nghĩa qua trận ốm thập tử nhất sinh này của bố các con ạ.

Truyền thống tôn sư trọng đạo của sư tử, sư huynh các con vốn có lâu rồi. Các thầy Trần Châu Hồ, thầy Nguyễn Văn Mão, thầy Tuấn Anh, thầy Trần Đức Tiên đều ngậm cười nơi chín suối trong vòng tay ấm áp, nghĩa tình của CỤU HỌC SINH TRUNG HỌC VŨNG TÀU.

Các anh chị Hoàng Tuấn Quỳnh Mai, Hồ Mai, Thanh Hồng, Bạch Cúc, Thanh Liêm, Ái Nhân, Đỗ Thu Thủy suốt mấy năm bố ốm luôn tận tình thăm hỏi, giúp đỡ. Các anh chị khác xa gần cũng an ủi, khích lệ tinh thần bố rất nhiều.

Cặp đôi hoàn hảo Tinh-Thanh Hồng còn là đồng nghiệp, sắp về dự họp mặt hàng năm của thầy trò trường Thăng Nhất do các cánh chim đầu đàn là Hằng Nga, Huỳnh Hoa tổ chức. Mong rằng dịp này Ngô Hùng Sơn, Kim Trang, Trinh, Hiếu, Kim, Tiến Ngọc, Liễu, Chương ... từ bốn phương trời cùng về hội ngộ. Cô Thanh Hồng trong thời gian “ví xẻ thân này làm đôi” để vừa chăm mẹ già bệnh nặng, vừa hàng ngày giúp thầy Tinh tập luyện sau lần bị tai biến mà vẫn cố gắng tham dự cuộc họp mặt cựu học sinh Trung học Vũng Tàu toàn thế giới tại Úc châu do Quách Cẩm Vân tổ chức. Tác phẩm của cô Thanh Hồng đã được bạn bè hưởng ứng góp phần làm món quà thơm thảo gửi tặng các thầy cô già yếu, bệnh tật ở quê nhà.

Chúng tôi tuy chả hiểu gì lắm nhưng cũng vui lây với tiếng cười ròn rã của cả nhà.

Bác Hai phì cười kể lại lúc Bà khóc mếu đòi vào bệnh viện thăm Ông từ tờ mờ sáng. Bà phân trần: - Cả đêm má mất ngủ vì tin nhắn của Nguyễn cho hay bố phải trở lại khoa ngoại cho bác sĩ tiện theo dõi, bệnh nặng không nên ở dịch vụ, chưa biết khi nào mổ.

Bác Nguyễn cười cười:

- Tối hôm đó bố đã “diện” bộ đồ mỗ màu xanh ở trại 6 rồi lại phải tiếc nuôi cời ra, theo lệnh bác sĩ trở lại khoa ngoại. Con cứ nghĩ lại phải nằm hành lang mặt phố đông người qua lại, vang vang tiếng loa từ khoa cấp cứu mà ớn. May sao có băng ca trống trong phòng kín đáo, không vang vọng tiếng ồn nên hai bố con cũng chợp mắt được.

Bà ngắt lời :

- Sáng hôm sau, anh Hai tội nghiệp má nóng lòng vì bố nên chở má vào sớm, gặp ngay bác sĩ Trường khoa. Má bám sát mới hay tối hôm trước không mô được vì huyết áp tâm thu của bố có 70, lại thiếu máu, phải truyền hai bạch nữa. Má vội trình bày là chiều nào bố cũng tụt huyết áp, sáng thì không. Thế là bác sĩ cho thử máu lại, đo huyết áp 90/60 nên 11 giờ 30 sáng bố đã vào phòng mổ. Thật cảm ơn bác sĩ đã cứu mạng, hy sinh cả giờ nghỉ trưa để mổ cấp cứu cho bố lúc nào có phòng mổ trống và bệnh nhân đủ điều kiện.

Ông từ tốn nói : Cả nhà khổ cực gần hai tháng qua. Bố rất mệt, cứ truyền máu, truyền dịch suốt ngày có khi cả đêm như bị trời, bắt má năn nỉ điều dưỡng coi trời hoai. Bố khó tính, cái gì là ngoài ý muốn. Cực nhất là Tường Linh tuy ở trại 6 có giường cho người nuôi mà có ngủ được tí nào. Hết truyền máu lại thở khí dung và 5 lần phục vụ bố đi phân đen ngay tại giường, Lần cuối, thấy con vừa thiếp đi, bố không nở gọi, ai ngờ làm bừa bãi ra như trẻ thơ khiến con vất vả dọn mãi mới xong. Đứa nào trực đêm xong cũng phờ phạc mà lại học tốc về Vũng Tàu đi làm ngay.

Ngừng một lát, Ông lại tiếp:

- Hương tuy ở xa nhưng chu đáo lắm, nhờ Diệp mua chim bồ câu để má hầm, bố ăn cho bổ máu. Trước khi đi định cư, vợ chồng nó đã nhờ bác sĩ Cường giúp đỡ khi cần. Một mình lo mọi việc, chồng ở xa, đưa Đăng Hoàng lần đầu đi học Đại học xa nhà, lúc về đi lạc, lái xe hết 15 giờ thay vì 5 giờ mới về đến nhà mà

vẫn giúp má tìm địa chỉ phòng mạch bác sĩ Trung trên mạng, lại nhờ bạn là bác sĩ lo vết thương cho bố. Vợ chồng cháu ngoại Nguyệt Minh sốt sắng thăm Ông còn mua phở, súp để Ông ăn cho lại sức, bố cảm động nên cố ăn cho hết.

Chúng tôi cảm phục muốn vỗ tay ca ngợi các con, cháu hiếu hạnh của ông bà mà nào có được.

Hôm qua, con dâu út hầm canh khoai sọ với đuôi heo mang tới đúng lúc ông bà sắp ăn trưa, tò mò đọc mail của các cụ học sinh CVA59 mà cứ suy t soa: - Các cụ tình cảm, thân thiết quá, vẫn mảy tao như hồi trẻ. Lại còn vẫn về chúc Nước sớm về mái nhà xưa với Biển nữa.

Ui cha, thư của bác Quân vui mà vẫn cảm động quá : - *Các cụ ạ, 14 giờ chiều ngày 1-9 chuông điện thoại reo. Cầm lên nghe tiếng người bí ẩn Vũng Tàu gọi bảo rằng “Tao còn sống đây. Một lần. Đừng vào thăm.” Thế rồi ngưng. Tuy mừng mà tức. Tức rằng bây giờ thấy mảy qua cơn bạo bệnh mà không cho thăm là nghĩa làm sao. Để lúc nằm chèo queo như phồng đến vái nhau à? Nhận được cho số phòng ngay nhé người Vũng Tàu.*

Bác Ân trả lời hộ bố ngay nè : - *Người Vũng Tàu gọi được cho mảy là tin vui rồi. Từ từ bạn chúng ta sẽ khỏe trở lại. Thực ra chính nhà thương cũng hạn chế người thăm vì tính miễn nhiễm rất thấp nên dễ bị lây vi khuẩn từ người ngoài vào...*

Bố nói thế nhưng khi vừa xuống trại 6 lại mời cụ Quân và cụ Khánh đến thăm lần hai. Tội nghiệp hai ông bạn cố tri.

Bà chỉ bức thư của Bác Dũng cho cô Út xem: - *Ca mô của bạn tính đến nay đã được ba tuần. Chắc là bạn đã lấy lại sức và sinh hoạt bình thường. Nếu đã ngồi vào máy được thì email cho tui này vài hàng.*

Má vội hồi âm kèm theo ảnh nhánh thủy trúc lớn nhanh như thổi rồi lén đưa loạt ảnh chụp lén hôm bố điều khiển con ngựa sắt tài tình lần đầu sau thời gian nằm bẹp để đi mua sắm, các bác mới yên tâm. Bác Victor Lê thì mau mắn khuyến khích bố ... đi ăn phở.

Vậy là 20 bịch máu của 20 người tốt bụng cũng chẳng làm thay đổi tính nết Ông của chúng con Bà nhỉ.

À, bà còn quên chưa khoe chậu mai vàng thật đẹp mới gia nhập vườn hoa Lưu gia trang, với những đóa hoa trái mùa như mừng sức khỏe của Ông đấy ạ. Nghe đâu bác Nga Rượu Mơ đã tự tay chọn giống và gieo hạt, tặng bác Điểm. Cuối cùng sau bao ngày chăm bón cây mai mới xum xuê như vậy mà khu phố làm đường lại, không cho bày ngoài vỉa hè. Bác Điểm nghĩ ý tặng ông bà từ mấy tháng nay, giờ bà mới nhớ và khuôn vè, e sẽ lu mờ loài thủy trúc nhỏ bé này chăng? Lo gì, mỗi cây một vẻ, mấy khi có loại cây độc đáo, xinh xắn như mình. Rồi đây mình cũng sẽ khai hoa nở nhụy. Hoa thủy trúc cả chùm bé nhỏ, trắng tinh khôi trên tán dù đẹp mà lạ lắm chứ.

Mấy hôm sau bác Nga Rượu Mơ lại cho người

mang chậu mai về nhà bác chăm hộ kéo nhà ông bà thiếu nắng, không biết chăm sóc phí hoài mà Xuân sắp đến rồi. Với kinh nghiệm dồi dào, với tình yêu Mai thắm thiết của bác, hứa hẹn Xuân Mậu Tuất vườn hoa nhà ông bà sẽ lung linh, rực rỡ sắc vàng tươi và sẽ trải thảm hoa vàng chào mừng chúa Xuân cùng khách du Xuân đến chúc Tết.

Nhìn ánh mắt của bà, tôi trộm nghĩ bà cũng đồng cảm với cư dân Nam bán cầu đang vui phơi phơi trước muôn hoa tung bùng khoe sắc. Người vui cảnh có buồn đâu bao giờ!

Lan man mãi, tôi quên kể về Tết Trung Thu ở Lưu gia trang.

Buổi họp mặt thật đông vui, tuy thiếu đèn lồng nhưng sau cùng cũng có thầy Lê Ngọc Giao đòi góp chiếc đèn kéo quân đã được chọn là đẹp nhất thế giới. Nếu biết trước rằng ông bà nội Kim Chi Nguyễn ở Cali dạy các cháu làm đèn Trung Thu đẹp mê hồn, cháu gái xinh xắn bé xíu cũng biết làm và chiếc lồng đèn giản dị màu xanh ngọc đã tỏa sáng, đoạt giải trong cuộc thi rước đèn năm nay tại San Jose, bà đã nhờ gửi tặng mấy cái. Bà còn đùa là các thiếu nhi cò, bạn Kim Chi Nguyễn cũng rước đèn, ăn bánh. Xa quê hương mấy chục năm rồi mà còn họp mặt, nhớ tập tục truyền thống của quê nhà thật đáng quý.

Màn tặng hoa và tặng bánh ngoài dự kiến diễn ra trước mắt đám cây cỏ. Chúng tôi vui mừng nhảy múa, ngắm mãi những nụ cười tươi của ông bà. Mọi người chung trường, khác khối góp nhau chung một nụ cười.

Ai cũng trầm trồ về các tác phẩm tuyệt vời của nhà nhiếp ảnh, kiêm đạo diễn tài ba, nhân hậu, hết lòng vì mọi người. Tiếc rằng Ái Nhân vội về chung vui với con cháu từ Saigon xuống đang chờ ở nhà nên ít ảnh của Ái Nhân làm kỉ niệm quá.

Khách về rồi bà mới có thì giờ nói đến tui tui, chợt nhận ra em Tư của tui đã vươn cao hơn hai bà chị. Chỉ kém em Ba vài phân. Ngạc nhiên hơn nữa, cô em thứ năm cũng nhú lá lên mạnh mẽ góp vui với mọi người.

Chị em chúng tui sinh sôi, nảy nở nhanh như lời cầu chúc sức khỏe Ông thân yêu cũng sẽ hồi phục ngoạn mục để lại chăm chút chúng con, tạo không gian xanh mát. Bà mới đi tập yoga về đã thấy Ông cẩn thận ràng buộc chị em tui bằng sợi chỉ mềm, sợ rằng cậu Tư ngựa non háu đá, tự cao tự đại, đang cao ngất ngưỡng hơn cả anh Ba, sẽ vấp ngã trước cơn gió vô tình, mà chẳng làm chúng con trầy xước mảy may, Bà ạ.

Chúng con xin cảm ơn Ông, người Ông nghị lực, luôn lạc quan, vui sống.

Gioãn Thị Minh Hải

Mùa Thu Đình Dậu.

*Ghi lại để gia đình mình không quên
những ngày các con đoàn kết, vượt khó.*